

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Λαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — *Καραμζίν*: ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετὰφρ. Α.Γ. Κορσαρτιρίδου. (συν.)

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἶμαι ὁ πατήρ αὐτῆς τῆς νεάνιδος. (Σελίς 299).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ
Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ
ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ
[Συνέχεια]
ΝΕΪ
ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ Ἀντωνιένττα καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀορίστου τρόμου, ἐξεπλήττετο, διότι ἔμενεν ἀνκίσθητος ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου,

ὅστις ὠμολόγει ὅτι ἦτο πατήρ τῆς. Προσῆλου πρὸς αὐτὸν βλέμματα ἀναποφάσιστα με ὄλην τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ βᾶν Γκράφτ, ἐδίσταζε ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ἐνσεσαρκωμένην ἐκείνην πρόνοιαν, ἥτις καλεῖται πατήρ, καὶ ἦν τοσάκις εἶχεν ὄνειρευθῆ εὐγενῆ, ποιητικὴν, μειδιῶσαν καὶ τρυφερῶς προστατευτικὴν.

— Εἰς τὸν Ὀλλανδὸν δὲ ἡ θεὰ τῆς νεάνιδος, ἦν εἶχεν ἀποκαλέσῃ θυγατέρα του, προὐκάλει φοβερὰς ἀναμνήσεις. Καταβί-

βρωσκόμενος ὑπὸ τῆς μνησικακίας, κατεχόμενος ὑπὸ ἀφρονος ἐλπίδος, ἀνεζήτει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ, εἰς τὸ ἀνάστημα, εἰς τὸ ἦθος τῆς Ἀντωνιένττας κάτι τι, ὅπερ ἐφοβεῖτο μήπως δὲν ἀνεύρη ἢ κάποιαν ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν ἀπέτροπιάζετο ν' ἀνεύρη.

Ἡ ἀντιπαράστασις αὕτη τῶν δύο προσώπων τῶν τόσῳ στενωῶς συνδεομένων πρὸς ἀλλήλους, ἡ παγερὰ ἀναγνώρισις μεταξὺ πατρὸς καὶ θυγατρὸς ἀπετέλου σκηνὴν ἀρκούντως παρὰδύζον, ὥστε νὰ ἐμποιήσῃ

εις τούς παρεστῶτας βαθυτάτην ἐντύπωσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἰδίως σύνοφρος παρετήρει ἐκάτερον μετὰ δυσπιστίας, καὶ τὸ ἡρεθισμένον βλέμμα του ἐπλανᾶτο ἀπὸ τῆς μαρκησίας εἰς τὸν Λουδοῦ.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἀγέρωχος, γαλήνιος, ἐπορεύθη καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνιέττας, ἣν ἐβλεπε κλονιζομένην, ὡσεὶ κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶσαν συγκινήσεων.

Ὁ Λουδοῦ ἀδυνατῶν νὰ συνάψῃ τὰς ιδέας του ἀνέμενε, μηχανικῶς δὲ καὶ ἐξ ὄρμεμφύτου ἄφινε τὸ πνεῦμά του ν' ἀναπαύηται διὰ νὰ εἶνε ἀκμαῖον πρὸς νέον ἀγῶνα.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Μαρκήσιε, εἶπε, δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε καιρὸς ν' ἀπαντήσετε;

Ὁ ὑπουργὸς προσεπάθησε νὰ προχωρήσῃ ἄλλ' αἰ κνήμαι ἠδυνάτου νὰ ὑποβαστάσῃ τὸ σῶμά του. Ἐστηρίχθη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἔδρας καὶ ἀπήνησε μὲ ἦθος οὐχὶ ἀμοιρον εὐγενείας:

— Μεγαλειότατε, ἀγνοῶ πῶς νὰ πείσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅτι εἶχα μύρια πράγματα νὰ εἶπῶ ἄλλ' ἡ λεπτότης μοὶ ἐπιβάλλει ἐπιτακτικῶς νὰ μὴ προφέρω λέξιν, οὔτε συλλαβὴν κἂν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ταύτης. Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ὑποκείμενοι εἰς σφάλματα, βασιλεῦ, καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς πιστεύσῃ ὅτι ἐνίοτε ἡ τιμωρία εἶνε δυσαναλόγως βαρεῖα ὡς πρὸς τὸ παράπτωμα. Ἄν ὁ βασιλεὺς μου μ' ἐνόησε, δὲν ἐπιθυμῶ τι πλεόν. Οὐδεὶς θὰ εἶνε ὡς πρὸς τὸ σφάλμα μου δικαστὴς αὐστηρότερος ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, βαρύνουσι δὲ πολὺ μεταμέλαιά τινες εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς θείας δικαιοσύνης.

Ὁ Λουδοῦ λέγων ταῦτα εἶχε βαθμηδὸν ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν πᾶν τμήμα ὁμολογίας, πᾶσα ἐπίκλησις πρὸς τὴν ἐπιείκειαν ἐξερχομένη ἐκ τῆς ἀλαζόνος ἐκείνης ψυχῆς τὸν ἀνεκούφιζεν, ὡς ἀνακουφίζεται πλοῦτον κλυδωνιζόμενον, οὐτινος ρίπτουσι τὸ φορτίον εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅτε δὲ ὁ ὑπουργὸς παύσε νὰ λαλῇ ἐτόλμησε νὰ προσβλέψῃ τὸν ἡγεμόνα του ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς συμφύρας του καὶ τῆς θυσιασθείσης ἀμειλίχτου ἀγερωχίας του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὅστις ἐνόησε τὰ χίσιστα καὶ ἔβαινε πρὸς τὸν σκοπὸν ἄνευ περιφράσεων, ἀναγνωρίζεις ὅτι ὁ κύριος...

— Βᾶν Γκράφτ, εἶπεν ἡ μαρκησία ἐρχομένη εἰς ἐπικουρίαν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐδίσταζε νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα μὴ τὸ παραμορφῶσιν.

— Ὅτι ὁ κύριος βᾶν Γκράφτ, ἐδῶ παρῶν, εἶνε πράγματι ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος ταύτης;

— Ἐὰν καλῆται πράγματι βᾶν Γκράφτ, ναί, ἀπήνησε ὁ μαρκησιος διαμφισβητῶν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὸ ἔδαφος κατὰ τῆς ἐχθρᾶς του.

Ὁ βᾶν Γκράφτ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐνεχείρισε πρὸς τὴν μαρκησιαν μὲγαν

φάκελλον σσημασμένον διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ἡ μαρκησία, ὁ κύριος βᾶν Γκράφτ, ὅστις ἀνέμενε πρὸ ὀλίγου τῆ παρακλήσει μου παρὰ τὴν θύραν, εἶνε ὁ Ὀλλανδός, ὅστις μ' ἐπανεφέρει χθὲς εἰς Ἅγιον Γισλανὸν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἡγεμόνος του, ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὐτῆ, τὴν ὁποίαν κομίζει, πρέπει νὰ περιέχῃ πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τοῦ χθεσίου συμβάντος καὶ ἰδίως περὶ τῆς δῆθεν προδοσίας, περὶ ἧς ἐλέγομεν πρὸ ὀλίγου, ἣτις κατὰ τὰς διαθεβαιώσεις τοῦ κυρίου βᾶν Γκράφτ, αὐτόπτου μάρτυρος, δὲν εἶνε ἀληθεστέρα ἀφ' ὅσον καὶ ἡ δῆθεν φυγὴ τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα, ὅπερ διὰ δευτέραν φοράν ἔκαμε τὸν Λουδοῦ νὰ αἰσθανθῆ παγερὸν ἰδρώτα.

— Πρέπει νὰ ἴδωμεν, ἐπιθύρουν ὁ ὑπουργός.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐδοκεῖ νὰ λάβῃ τὸν κόπον ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν; εἶπεν ἡσύχως ἡ μαρκησία τείνουσα πρὸς τὸν Λουδοῦβικον ἸΔ' τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γουλιέλμου.

Ὁ μονάρχης ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν παρετήρησε τὴν σφραγίδα, ἣν ὁ Λουδοῦ ἐβλεπεν ἀκορέστως μακρόθεν καὶ ἤνοιξε τὸν φάκελλον.

— Φέρει ὑπογραφήν « Γουλιέλμος », εἶπεν.

Νέος φόβος καὶ νέα ὀδύνη ἀνεζωογόνησε βαθμηδὸν τὸν Λουδοῦ, ὅστις ἀηγέρθη ὡς ὄφρις μὴ ὀλοτελῶς συντριβεῖς.

Ὁ Λουδοῦβικος ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ:

« Κυρία, ἤθελα νὰ πέμψω πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τοῦ ἀξιοτίμου φίλου μου βᾶν Γκράφτ, ὅστις θὰ ἐγγχειρίσῃ ὑμῖν τὴν παροῦσαν, τὸν αἰχμάλωτον, ὃν οἱ στρατιῶταί μου συνέλαβον χθὲς εἰς Ἅγιον Γισλανόν, παρὰ τὴν ἐρρωμένην αὐτοῦ ἀντίστασιν... »

— Βλέπετε, Μεγαλειότατε, ὅτι ὁ κύριος καλεῖται πράγματι βᾶν Γκράφτ, εἶπε διακόπτουσα ἡ μαρκησία.

Ὁ Λουδοῦβικος παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν παραδοχὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ὃν ὁ Γουλιέλμος ἀπεκάλει φίλον του καὶ ὅστις μετ' εὐσεβάστου καὶ καλοκαγάρθου οἰκειότητος παρετήρει ἐπίσης χωρὶς νὰ ταπεινώσῃ τὸ βλέμμα τὸν μὲγαν βασιλέα, τὸν ἥλιον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐταπεινουν ὅλοι τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ πεισθῆτε, Μεγαλειότατε, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου Λαθερνῆ.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀνεσκιρτήσεν ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ἐνόησε τὰς ἐλπίδας ὅσας εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῇ τὸ προοίμιον τῆς ἀναγινωσκόμενης ἐπιστολῆς.

— Βεβαίως, ἀπήνησε ὁ βασιλεὺς, ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὁ κύριος Λαθερνῆ εἶχεν ἔλθῃ εἰς Ἅγιον Γισλανόν, ἐνῶ διετέλει ὑπὸ περιορισμόν.

— Εἶνε ἡ σειρά σας νὰ ὁμιλήσετε, δεσποινίς, εἶπεν ἡ μαρκησία, μὴ φοβηθῆτε. Οὐδέποτε τις κινδυνεύει λέγων τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ νεάνις Τρέμουσα, ὁ κύριος Λαθερνῆ ἐγίνωσκε τὰ σχέδια τοῦ κυρίου Λουδοῦ καὶ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν μου ἐκ τῆς μόνης. Ἡθελε νὰ μὲ παρακαλέσῃ ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῶ χωρὶς νὰ τὸν προειδοποιήσῃ περὶ τοῦ μέρους ὅπου θὰ μ' ἔφερον καὶ διὰ τοῦτο διέπραξε τὸ σφάλμα ν' ἀφήσῃ τὸ στρατόπεδον καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Μεγαλειότατε, ἐγὼ μόνη εἶμαι ἔνοχος!.. ἐμὲ μόνην νὰ κατηγορήσετε!.. Ἄν εἰξεύρετε, Μεγαλειότατε, μὲ ποῖον θάρρος ὁ κύριος Λαθερνῆ ἐπέπεσε ξιφῆρης κατὰ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τὸν κατέβαλον!..

Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἡ εἰλικρίνεια, ἡ διαφανομένη εἰς τὰς χειρονομίας, εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς, εἰς τὰ δάκρυα τῆς νεάνιδος.

— Καὶ ὁ κύριος Λαθερνῆ, ἠρώτησεν ἀνυπομονοῦσα ἡ μαρκησία τὸν βᾶν Γκράφτ, ποῦ εἶνε λοιπὸν;

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε περατώσῃ, καὶ ἧς ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν: « Ἐμαθὸν ὅμως, ἔγραφεν ὁ Γουλιέλμος, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀξίωματικός, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπεμψα νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐνώπιόν μου, εἶχε δραπετεύσει, φονεύσας τρεῖς ἐκ τῶν καλλιτέρων δραγόνων μου. Ἀπέκτησε λοιπὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἤθελα νὰ τοῦ ἀποδώσω, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ ὁ βασιλεὺς ἕνα ἐντιμὸν καὶ ἀνδρεῖον στρατιώτην του, ὅστις ἀναμφιβόλως, καθ' ἣν ὥραν θὰ λάβετε τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν, θὰ ἔχη ἤδη ἐπανάλθῃ εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ».

— Ὁ ἀτυχῆς! ἀνέραξεν ὁ βασιλεὺς ἄλλ' ἂν τὸν συναντήσουν, ἐχάθη δὲν ἐδόθη διαταγὴ νὰ θανατωθῇ ἄνευ ἀναβολῆς;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐξέφερε φωνὴν σπαρακτικὴν. Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Λουδοῦ, ὅπερ εἶχεν ἔκφρασιν χαρᾶς θηριώδους.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ μαρκησία, κατεχομένη ὑπὸ νευρικῆς φρικιάσεως τοῦθ' ὅπερ βλέπων ὁ Λουδοῦ ἠσθάνετο ὅτι ἐξεδικεῖτο διὰ πάντα ὅσα ὑπέφερον, ὁ κόμης δὲν εἶνε ἔνοχος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπολεσθῇ εἰς ἀθῶς, θῦμα ἀδίκου αὐστηρότητος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἔκφρων ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ Λουδοῦβικου ἸΔ'.

— Θὰ πέμψω ἐναντίας διαταγᾶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ! τί μανία εἶνε αὐτῇ νὰ ἐπισπεύδου πάντοτε τὴν τιμωρίαν! εἶπεν ἡ μαρκησία... Σπεύσατε, Μεγαλειότατε, σᾶς ἰκετεύω... Κύριε βᾶν Γκράφτ, κατὰ ποίαν ὥραν ὁ Λαθερνῆ ἐδραπέτευσε σήμερον τὴν πρωίαν;

— Τὴν δεκάτην ὥραν, κυρία.

— Πόθεν;

— Ἐκ Σοανῆ, ὅπου ὁ Γουλιέλμος κατέλυσε τὴν νύκτα ταύτην.

— Καὶ εἶνε μία ὥρα μετὰ μεσημβρίαν!..

Θεέ μου! . . δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τρεῖς ὥρας;

— Ἐφθασα ἐγὼ πρὸ ἡμισείας ὥρας, εἶπεν ἀπκῶς ὁ Ὀλλανδός· πῶς νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἀξιωματικός εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ἡμισείαν ὥραν πρὸ ἐμοῦ;

Ὁ Λουβοῦ ἀκίνητος ἔχαιρε καὶ ἐμειδία.

— ὦ, κύριε! εἶπεν ἡ μαρκησία καταβάλλουσα ἀνηκούστους προσπάθειας, ὅπως μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐκραγῇ ἡ ἀπελπισία της, ἂν ὁ νέος ἀποθάνῃ; . . ἡ θεία ὀργὴ θὰ ἐπιπέσῃ ἐφ' ὑμῶν. Βοηθήσατε τὸν βασιλέα, κύριε! . . βοηθήσατέ τον λοιπόν! . . Δὲν συλλογιζέσθε, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου θὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Ἀναμένω διαταγὰς τοῦ βασιλέως, κυρία, καὶ θὰ τὰς ἐκτελέσω μετὰ ζήλου, ὅπως πάντοτε, ἀπήντησε βραδέως ὁ ἐχθρὸς τῆς μαρκησίας, φοβοῦμαι μόνον μήπως αἱ διαταγαὶ φθάσωσιν ἀργά.

Αἶφνης κραυγαὶ διαπεραστικαὶ ἀντήχησαν εἰς τὸν πρόδομον ἐμπνεύσασαι εἰς πάντας τοὺς δρώντας κατὰ τὴν πένθιμον ἐκείνην σκηνὴν παγερὸν τρόμον. Ἐκ τῶν χειρῶν τῶν βασιλέως διέφυγεν ἡ γραφίς. Ὁ Λουβοῦ ἔτεινε τὸ οὖς. Καὶ αὐτὸς ὁ βῆν Γεράρδου ἔτρεψε συγκεινημένους εἰς ἄκρον ἐκ τῶν ἰαχῶν ἐκείνων, εἰς ἃς ἀνταπεκρίνοντο στεναγμοὶ ἐκ τῶν δωματίων τῆς μονῆς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ φάσμα τι μᾶλλον ἢ ἄνθρωπος ἐφάνη, εἰσορμῶν βιαίως καὶ γονυπετοῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου κράζον:

— Ὅχι, κυρία! . . δὲν θὰ τὸν ἀφήσετε ν' ἀποθάνῃ! . .

— Ὁ Ἰασπίνος! ἐψιθύρισεν ὁ Λουβοῦ, ἐνῶ ἡ μαρκησία ἔντρομος ἀνήγειρε τὸν ἄββα ἀρπάζουσα τὰς χεῖράς του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπνίξῃ τοὺς λόγους του, τὰς φοβερὰς ἐκμυστηρεύσεις, τὰς κρεμαμένας ἐκ τῶν χειλέων του.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἶνε ὁ παιδαγωγός, ὁ φίλος τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ ἀθώου ἐκείνου.

— Εἶνε ἀθῶος! . . δὲν εἶνε ἀληθής; ἐκραύγαζεν ὁ ἄββας· δὲν θὰ τὸν ἀφήσετε ν' ἀποθάνῃ.

— Ναί, νάι, θὰ τὸν σώσωμεν, θὰ τὸν σώσωμεν! . . εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἰδοῦ! . . αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἰασπίνος ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς ὑπογεγραμμένης διαταγῆς, ἣν ἤρπασε βιαίως ἐκ τῶν χειρῶν της.

— Ἐλθετε, λοιπόν! ἔλθετε γρήγορα! εἶπεν.

— Ἐνας ταχυδρόμος, ἕνας ταχυδρόμος, ἃς ἔλθῃ ἀμέσως! ἀνέκραζεν ἡ μαρκησία.

— Ὅχι! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· ὄχι ταχυδρόμον! . . ἐν νεῦμα νὰ κάμετε! νὰ φωνάζετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρον.

Ὁ ἄββας ἤρχισε νὰ σείῃ πάσει δυνάμει τὸ παράθυρον τὸ κείμενον πρὸς τὴν πεδιάδα καὶ διὰ φωνῆς βραγχῆς μετὰ χειρονομιῶν χαρᾶς παράφρονος:

— Σταματήσατε! σταματήσατε! ἐβόησεν, ἰδοῦ ἡ χάρις! . . σταματήσατε! . .

Καὶ ἔσειε τὸν χάρτην.

— Μήπως νομίζει, ὅτι ἡ φωνὴ του ἀκούεται εἰς δύο λευγῶν ἀπόστασιν; εἶπεν ὁ Λουβοῦ καγχάζων· μὴ κοπιάζῃς ματαιῶς, καλέ μου ἄνθρωπε! ὁ ταχυδρόμος θὰ φθάσῃ ταχύτερον τῆς φωνῆς σου.

— Ἄλλ' ἀφοῦ εἶν' ἐδῶ! . . εἶπεν ὁ Ἰασπίνος. Ἐρχονται!

— Ἐρχονται; εἶπεν ὁ Λουβοῦ ὀρμῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸ παράθυρον.

— Μὲ βλέπουν! . . με εἶδαν! . . ἐσταματήσαν! ἀνέκραζεν ὁ ἄββας, πίπτων γονυπετῆς ὅπως ἀποτείνῃ χάριτας εἰς τὸν Θεόν.

— ὦ, δυστυχία! εἶπεν ὁ Λουβοῦ μεθ' ὑποκόφου ὠρυγῆς.

Τῷ ὄντι ἐφάνετο ἀπὸ τοῦ ἀνδρῶν σῶμα ἰπέων, μετὰ τὰς κκαρβίνας ἀνά χειρῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἵππων ἐβάδιζε πεζὺς ὁ κόμης Λαβερνῆ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἵππεῖς εἶχον σταματήσει ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος σημείου τῆς μικρᾶς πεδιάδος, πλησίον τοῦ μέρους ὁποῦθεν ὁ Γεράρδος ἐδέησε νὰ διέλθῃ ὅπως εἰσχωρήσῃ εἰς Ἄγιον Γισλανόν.

Ἄλλὰ πῶς οἱ ἵππεῖς ἐπανήλθον ἐκ τῶν μικρᾶς ἀποστάσεως, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσωσι παρὰ τὰς πληροφoρίας τὴν διαταγὴν, ἣτις εἶχε δοθῆ αὐτοῖς ἐκείνην τὴν ἰδίαν πρωΐαν;

Γνωστὸν πόσον ὁ κύριος Ρυβαντέλ εἶχε λυπηθῆ διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ του, τὴν ἀτιμάζουσαν ὀλόκληρον τὸ σῶμα. Δύναται ἐπομένως ἕκαστος ν' ἀναλογισθῇ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγεν ἡ ἀπροσδόκητος ἀφίξις τοῦ Λαβερνῆ εἰς τὰς προφυλακὰς.

Συλληφθεὶς ἀμέσως, προσερχόμενος ἄλλως τε ἐκουσίως, παρεδόθη εἰς τὸ ἑλαφρὸν ἵππικὸν κατ' αἰτησίαν του.

Εἰς πᾶσαν τῶν σαφῶν ἐξηγήσεων, ἃς παρεῖχε περὶ τῆς διαγωγῆς του, ὁ Ρυβαντέλ ἐτήρει σιγὴν παγεράν δηλοῦσαν προκατάληψιν, ἣτις ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκριζωθῇ, πεποιθήσιν ἰσχυροποιουμένην παρ' ὄλων τῶν περὶ τιμῆς προλήψεων.

Ὁ Γεράρδος, ὅστις οὐδέποτε εἶχε ψευσθῆ καὶ ἐδικαιοῦτο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι οἱ λόγοι του θὰ τὸν ἀπῆλλασον ἀπὸ πάσης ὑποψίας, τοσοῦτ' ἀπροσβλήθη ἐκ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης ἐκείνης τῶν συντρόφων του, ὥστε ἀπήντησεν ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν:

— Δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ παλαίσω κατὰ τοῦ μοιραίου· βλέπω ὅτι εἴσθε ὅλοι τυφλοὶ ἢ παράφρονες, ἀφοῦ δὲν εὑρίσκεται κανεὶς μεταξύ ὑμῶν, ὅστις νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀθωότητός μου ἐκ τῆς οἰκειοθελοῦς ἐπανόδου μου εἰς τὸ στρατόπεδον. Δὲν ἔχω ἄλλας ἀποδείξεις· δὲν θέλω νὰ παράσχω ἄλλας. Πῶς! δὲν σᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν, δὲν σᾶς ἐξέπληξεν ἡ ἐδῶ παρουσία μου; Διατί νὰ ἐπανέλθω, ἂν ἤμην ἔνοχος; . . Σιωπάτε; ἔστω! ἡ σιωπὴ σας ὅμως μὲ ἐξυβρίζει καὶ μὲ προσκαλεῖ, ὡς ἡ χειρίστη τῶν ὑβρεῶν.

Ὁ Ρυβαντέλ ἀπήντησεν αὐτῷ μετὰ συγκινήσεως:

— Δὲν πρόκειται ἡμεῖς νὰ δικάσωμεν οὔτε ὡς πρὸ τὸ αἶτιον, διὰ τὸ ὅποιον πα-

ρέβης τὸν περιορισμόν, οὔτε ὡς πρὸς τὸ αἶτιον, τὸ ὅποιον σὲ παρεκίνησε νὰ ἐπανέλθῃς. Τὸ κατ' ἐμὲ προετίμων νὰ μὴ σ' ἐπκνιδῶ πλέον. Ὅλοι ἡμεῖς τρέφομεν πρὸς σὲ ὑπόληψιν καὶ φιλόστοργον φιλίαν, ἀλλ' ἡ τιμὴ τῆς σημαίας ἀπαιτεῖ ἰκανοποιήσιν, ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως μᾶς τὴν χορηγεῖ καὶ ἡμεῖς τῶρα πρόκειται νὰ τὴν λάβωμεν. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνκλάβῃ ἢ νὰ ἀπονεύμῃ χάριν.

— Ἀφοῦ μοῦ λαλεῖτε τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ θλίψεως καὶ ὀργῆς, οὐδὲ λέξιν πλέον θὰ προσθέσω· ἤθελα νὰ συζητήσω περὶ τῆς τιμῆς μου, δὲν θὰ στρεψοδικήσω ἐλευθέρως περὶ τῆς ζωῆς μου. Μεταξὺ ὑμῶν, οἵτινες μὲ ἐξυβρίζετε εἶνε θανάσιμος πάλιν. Σαῖς θὰ πυροβολήσετε πρῶτος· πράξατέ το!

Καὶ ἐν τῷ ἅμα, ἀποθέτων πᾶσαν ὀργὴν καὶ ταραχὴν, ἀφέθη νὰ περιστοιχισθῇ ὑπὸ τῶν ἰπέων, εἰς οὓς τόση ὑπόμονη καὶ αὐταπαρνήσις παρήγαγεν ἐντύπωσιν ἰσχυροτέραν καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον πειστικῶν λόγων.

Ἦδη ὁ Ρυβαντέλ εἶχεν ἀναθέσει τὰ τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν του, ἣδη ἠτοιμαζόντο νὰ μεταβῶσιν εἰς μικρὰν τινα κοιλάδα σχηματιζομένην ἐκ μιᾶς πτυχῆς τοῦ ἐδάφους, ὅτε ἐφθασεν ὁ ἀτυχῆς Ἰασπίνος ἐκφρων, ἀσθμαίνων, ὅστις πρὸ ἡμισείας ὥρας ἠκολούθει τὸν μαθητὴν του, χωρὶς νὰ δύναται οὔτε νὰ τὸν σταματήσῃ, οὔτε νὰ τὸν φθάσῃ.

Ἡ ὀδύνη τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου, αἱ φιλόστοργοι μέριμναι, ἃς ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸν στωϊκὸν κατάδικον, ἰσχυρὰν ἐπὶ τέλους νὰ συγκινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ Ρυβαντέλ, τρυφεράν μὲ ὄλον τὸν τραχὺν αὐτῆς φλοιόν. Ὁ Ἰασπίνος πολλάκις ἀποκρουσθεὶς παρὰ τοῦ Γεράρδου, προσεκολληλάτο εἰς αὐτὸν καὶ ἠπέλει νὰ τουφεκισθῇ μαζί του. Ὁ κόμης παρεκάλεσε τέλος τοὺς ἵππεῖς ν' ἀπομακρύνωσι τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι τοῦ θανάτου ἢ τοῦλάχιστον τῆς ἀγωνίας. Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος, ὅτε ἤθελον νὰ τὸν συλλάβωσι, καθικέτευεν, ἐπραύνετο, ἐπεκαλεῖτο τὸ δικαίωμα, ὅπερ εἶχε νὰ παραμυθήσῃ τὸν μαθητὴν του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Μεταξὺ δὲ ὄλων ἐκείνων τῶν εὐπατριδῶν, τῶν τῶσον ἐξωργισμένων πρὸ ὀλίγου καὶ τόσην στερεὰν ἐχόντων ἀπόφασιν νὰ τιμωρήσωσι τὸν προδότην, οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ μὴ συλλογιζόμενος μετὰ δακρύων, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀτιμὸς ἢ ἀνανδρὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐνέπνεεν αἰσθήματα τόσον ἐξόχου στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως.

Τέλος, ὅτε ὁ Ἰασπίνος τοὺς εἶδε συγκεινημένους, ἰκέτευσε νὰ τοῦ χορηγήσωσιν αὐτῷ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως μεταβῇ πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὠρκίζετο δὲ εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν καὶ εἰς τὸν σταυρόν, ὅτι θὰ ἔφερῃ ἐξ Ἄγιου Γισλανοῦ διαταγὴν περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως, ἡ δὲ τόση ἐμπιστοσύνη τοῦ ἄββα, ὁ παραδόξος ὄρκος του, γενόμενος μεθ' ἱερᾶς πεποιθήσεως, ἰσχυρὰν ἐπὶ τέλους νὰ κλονίσωσι τὸν Ρυβαντέλ, ὅστις ἀνέκραζεν:

— "Οχι! δὲν θὰ περιμείνω, διότι ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως εἶνε ρητὴ ἐπιτάττει δὲ τὴν ἀμείνον ἐκτέλεσιν· θὰ κάμω ὅμως χρῆσιν τοῦ δικαίωματος, τοῦ χορηγουμένου μοι δι' αὐτῆς τῆς ἰδίας διαταγῆς. Ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ὁ σωματάρχης, εἰς ὃν ἠθέλε λάχει ἡ ἐκτέλεσις, δύναται νὰ ἐκλέξῃ τὸ καταλληλότερον μέρος. Ἐκλέγω λοιπὸν τὸν Ἅγιον Γισλανὸν ὡς τόπον ἐκτελέσεως, διότι ἐκεῖ διεπράχθη καὶ τὸ ἔγκλημα. Ἴππεῖς, ἐμπρὸς εἰς Ἅγιον Γισλανόν! Ἄββα, δύνασαι νὰ προπορευθῆς τρέχων· ἡμεῖς δὲν θὰ ὑπάγωμεν ταχέως, ἀφοῦ ὁ κύριος Λαθερνῆ βαδίζει πεζός.

Ὁ ἄββας ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Ρυβαντέλ, ἀλλ' αἰφνης βλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον:

— Δὲν με ἀπατᾷ; ἠρώτησε μετὰ τρεμούσης φωνῆς· δὲν μοῦ τὸ λέγεις αὐτὸ διὰ νὰ με ἀπομακρύνῃς;

— Μήπως μ' ἐκλαμβάνῃς διὰ τὸν Λουδοβό; ἀπάντησεν ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς. Δώσατε ἓνα ἵππον εἰς τὸν ἄββαν!.. Ἐνα ἐκ τῶν ἰδικῶν μου...

Ὁ Ἰασπίνος ἀνεβιάσθη ἐπὶ τοῦ ἵππου ὑπὸ εἰκοσι προθύμων βραχιόνων, οὓς ἠσπάζετο κλαίων ἐξ εὐγνωμοσύνης.

Τὸ ζῶον κεντώμενον, ὠθούμενον, μαστιζόμενον ὑπὸ τῶν αὐτῶν χειρῶν, ἔδραμε καλπάζον ἐμμανῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς μονῆς.

Τὴν στιγμήν καθ' ἣν οἱ ἵππεῖς ἕσταμάτων εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος, ἀφοῦ πρότερον ὁ στρατηγὸς μυριάκις ἔριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ζοφερὰν μονήν, εἰς ἣν εἶχεν εἰσδῶσει ὁ Ἰασπίνος, καὶ μυριάκις πύχθη ἐξ ὅλης καρδίας νὰ ἴδῃ σημεῖόν τι ἀπελευθέρσεως, φωνὴ ὀξεῖα τοῦ ἄββα διέσχισε τὸν αἰθέρα· ὁ χάρτης ὃν ἀνεκίνη ἐθεάθη καὶ ὁ Γεράρδος αὐτὸς ὠχρίασεν, ὅστις εἶχε διανύσει χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τὸ ἀπαίσιον διάστημα καὶ χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ ὄψις του, συνιστῶν μόνον τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν μνήμην του εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν.

Οἱ ἵππεῖς ἐτάχθησαν ἐν γραμμῇ. Ὁ Γεράρδος ἔμεινε ἀπομεινωμένος μετὰ τοὺς βραχιόνους ἕσταυρονέμενος. Τὸ ἤρεμον βλέμμα του ἐπλανᾶτο ἐπὶ ἀπείρου πλήθους ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, οὓς ἡ φήμη τῆς ἐπανόδου του εἶχε προσελκύσει εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως.

Ὁ Ἰασπίνος ἔφθασε μετ' ὀλίγον. Ἐθεάθη, μολὶς δυνάμενος νὰ βαδίσῃ καὶ προηγούμενος λαμπρᾶς ἐρίππου συνοδίας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας προέβκινεν ὁ βασιλεὺς. Ἡ λέξις αὐτῆ: ὁ βασιλεὺς! διέδραμεν ὡς ἠλεκτρικὴ φρικίασις πᾶσαν τὴν ἀπέραντον ὀμίγηριν. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν σχηματιζόμενον παρὰ τῶν ἵππέων κύκλον, πάραυτα δὲ σιγῇ ἐπέξετάθη ἐπὶ τῶν συνωθουμένων τάξεων, τῶν τέως τόσῳ θορυβωδῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, ὡς νὰ εἶχε διὰ μίαν μεταβάσει αὐτοὺς ὁ θάνατος εἰς ἀγάλματα.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Λαθερνῆ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· ἄς πλησιάσῃ!

Ὁ Λαθερνῆ προέβη βήματά τινα καὶ

ὑπεκλίθη εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνου.

— Κύριε κόμη, εἶπεν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', εἶχον ἤδη ἀποστείλει διαταγὰς ἐναντίας τῆς πρώτης πρωϊνῆς μου διαταγῆς. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν πρόκειται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην περὶ χάριτος, ἀλλὰ περὶ ἐπικνωθώσεως τῆς τιμῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει λεπτότερον καὶ πολυτιμότερον πρᾶγμα τῆς τιμῆς στρατιώτου καὶ εὐπατρίδου, ἠθέλησα νὰ ἔλθω ἐγὼ αὐτοπροσώπως ὅπως σὰς ἀποδώσω τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην. Μία ἐπιστολὴ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁράνζης, κύριε, σὰς δικαιολογεῖ καὶ σὰς ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν προτέραν θέσιν, διακηρύττοντα ὑμᾶς ὡς ἓνα τῶν ἀρίστων καὶ μᾶλλον πιστῶν θεραπόντων μου. Δηλώ ὅτι σὰς θεωρῶ ὡς τοιοῦτον, μὴ ἀμφιβάλλων ποσῶς περὶ τῶν λόγων ἐνός ἡγεμόνου, ἔστω καὶ ἐχθροῦ, λίαν προδιατεθειμένος ὢν ἄλλως τε, ἔνεκα τοῦ παρελθόντος σὰς νὰ πιστεύσω ὅτι εἰσθε ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος. Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὁράνζης· ἀνήκει ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας σὰς· ὡς πρὸς ἐμὲ δέ, κύριε, ἵνα μὴ τις ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εὐχαριστήσεως, ἣν αἰσθάνομαι ἀποδίδων εἰς ὑμᾶς δικαιοσύνην, σὰς παρακαλῶ νὰ πλησιάσετε περισσότερο.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασε πρᾶγματι, ὁ δὲ βασιλεὺς κύψας ἀπὸ τῶν ἀναβολῶν τὸν ἠσπᾶσθη, ἐπιδίδων αὐτῷ ἅμα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γουλιέλμου. Παταγῶδεις ἐπευφημῆσαι τῆς ὀμηγύρεως ἀντήχησαν τότε μέχρις οὐρανῶν μετὰ τῆς κραυγῆς: Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἐπαναληφθεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἀνδῆρου ὑπὸ δύο γυναικῶν, ἃς ὁ Γεράρδος διεδίκε καὶ ἀνεγνώρισεν ὡσεὶ διὰ μέσου νέφους.

Τότε ὁ τόσον ἀνδρεῖος καὶ ἰσχυρὸς ἐκείνος ἀνὴρ ἠσθάνθη τὴν ζωὴν ἐκλείπουσαν· ἡ ἐξωγχομένη καρδιά του διερρήγνυτο ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἡθέλησε νὰ ψελλίσῃ λόγους τινὰς εὐχαριστίας, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, αἱ παρειαὶ του ἐγένοντο ὠχρότεραι τοῦ ἐλεφαντόδοντος καὶ ἔπεσε λιπόθυμος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰασπίνου καὶ τῶν φίλων του, οἵτινες ἔσπευδον νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ συγγνώμην.

— Ἄνδρες τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικῶ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς· σὰς δικαίῳ σήμερον· δικαίωσάτε με καὶ σεῖς τὴν ἐσπέραν ταύτην κατὰ τὴν γενικὴν ἔφοδον.

— Βέβαια, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ· μετὰ πᾶσαν προθυμίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἄ! τὴν γνωρίζετε λοιπόν;

— Κάτι περισσότερο. Μετὰ ἐσύστησε κάποιος συμπατριώτης μου, τὸν ὁποῖον

εἶχε μαγεύσει καὶ κατέστρεψεν. Ἐπαπεύθη ὅτι εἶχε σχέσεις μετὰ τοὺς μηδενιστάς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤμην βέβαιος, δὲν ἐνησχολήθη σοβαρῶς περὶ αὐτῆς. Τὸν χειμῶνα αὐτὸν ἐλάβομεν λεπτομερεστέρως πληροφορίας, καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἐνέχεται σπουδαίως.

Χάρῃ εἰς τὴν περὶ αὐτῆς διαδοθεῖσαν φήμην, ὅτι μεριμνᾷ μόνον πῶς νὰ διασκεδάσῃ, συνδέεται εὐκολώτερον μετὰ τοὺς Ρώσους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀποσπᾷ σπουδαίως πληροφορίας.

Πρὸ δύο μηνῶν λοιπὸν ἦτο προστατευομένη ἐνός ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο ἐδῶ μετὰ ἄδειαν.

— Θὰ γνωρίζω τοῦλάχιστον τ' ὄνομά της, ἐπιθύρῃσεν ὁ Βορισῶφ.

— Ἀλλάσσει πολὺ συχνὰ ὀνόματα· ὅταν τὴν ἐγνώρισα ἐγὼ ἐλέγετο κυρία δὲ Γάρος. Ἐδῶ ἔχει, δὲν ἤξεύρω, ἓνα πολὺ κοινὸν ὄνομα.

Ἐὰν ἦσθε καλλίτερον πληροφορημένος περὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, οἱ τρόποι αὐτῆς ἠθελον ἐπισύρει τὴν προσοχήν σας, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν θαυμαστήν καλλονὴν της.

— Ὁμολογῶ, ὅτι οὐδ' ὑποπευθόμεν καὶ τὴν ὑπαρξίν της, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ ὕφος δυσηρεστημένον. Καὶ μέχρις οὐ μοῦ ἀποδειξέτε τὸ ἐναντίον, θ' ἀμφιβάλλω ὅτι αὐτῆ μοῦ ἔκλεψε τὰ ἔγγραφα μου.

— Δὲν τὰ ἔκλεψεν αὐτὴ ἡ ἰδία, ἀλλὰ σὰς τὰ ἔκλεψαν διὰ διαταγῆς της καὶ διὰ τῶν πληροφοριῶν της.

— Ὡστε αὐτὴ μ' ἐγνώριζε;

— Πιθανὸν καὶ νὰ μὴ σὰς εἶδε ποτέ. Θὰ εἶνε ὅμως καλὰ πληροφορημένη τὰ τῆς ἀποστολῆς σας ἐνταῦθα, περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐγγράφων καὶ περὶ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ εἶχατε καταθέσει. Περὶ αὐτῆν ὑπάρχουσιν ἀνθρωποὶ ἀφοσιωμένοι καὶ πάντοτε ἔτοιμοι νὰ θυσιάσθωσι διὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν ἐξυπηρετοῦσιν. Ἐνα μόνον σημεῖον ἔκαμε, καὶ τὸ κιβωτιδίαν σας ἐκλάπη καὶ εὐρέθη εἰς τὸ σπῆτι της.

— Παραδέχεσθε λοιπὸν, ὅτι ὁ Καρνοὲλ εἶνε συνείθετος, καὶ ὅτι ἔκαμα καλὰ νὰ τὸν κλείσω εἰς ἀσφαλὲς μέρος;

— Εἰς αὐτό, δὲν εἶμαι ἀκόμη βέβαιος. Πιθανὸν ὅτι ἔδωκε πληροφορίας τινὰς, καὶ ἴσως μάλιστα ἀκουσίως. Ἡ γυναῖκα αὐτῆ εἶνε ἱκανωτάτη νὰ κλέπτῃ μυστικά. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μάθωμεν ἂν εἶχε σχέσεις μετὰ αὐτὸν τὸν νέον, καὶ εἰς αὐτὸ μοῦ εἶνε εὐκολὸν νὰ βεβαιωθῶ

— Εἶμαι περιέργος νὰ ἴδω πῶς θὰ ἐνεργήσετε.

— Ἀγαπητὴ Ἀλέξη Στεφάνοβιτς, θὰ τὸ ἴδῃτε μετὰ τὰ ἰδιά σας μάτια καὶ πολὺ γρήγορα. Ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἐκκαθαρίσω τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆν, διότι εἶνε πολὺ ἐμπερδευμένη. Ἐχω λοιπὸν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας, καὶ ἂν θέλετε ἀρχίζωμεν ἀπόψε.

— Μὰ ποῦ;

— Εἰς τὸ Μελόδραμα. Ἐμαθα ὅτι ἡ κυρία θὰ εἶνε. Ἐπέστρεψε πρὸ μικροῦ εἰς

τὸ Παρίσι καὶ εἶνε μόνη χωρὶς κανένα συνώδον.

Ἦλθε νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυά της διὰ νὰ συλλάβῃ κάποιον Ρώσον ὑψηλῆς τάξεως καὶ λάβῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες. Διατί νὰ μὴ εἴσθε σεῖς αὐτὸς ὁ Ρώσος;

— Ἐγὼ! ἀλλ' αὐτό, τὸ ὅποσον λέγετε, εἶνε ἀλογον. Σεῖς ὁ ἴδιος εἶπατε ὅτι γνωρίζετε κάλλιστα τί κάμνω εἰς τὸ Παρίσι.

— Εἰς περισσότερον λόγος διὰ νὰ συνδεθῇ μαζί σας. Ἐὰν ἀκόμη δὲν τὸ ἔκαμε σημαίνει, ὅτι δὲν εὗρε τὴν εὐκαιρίαν.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι εἶνε πεπεισμένη πῶς σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶνε γυνὴ ἐλευθερίων ἡθῶν. Ὑποθέτει, ὅτι σὰς ἐπληροφόρησα περὶ αὐτῆς καὶ θὰ προσπαθῆσιν νὰ σαγηνεύσῃ ἀνθρωπον, τὸν ὅποιον φοβεῖται πολὺ ἡ ἑταιρία των.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μέθοδος των. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ παρεισδύουσιν ὅπως δύνανται μεταξὺ τῶν πολεμίων των, διὰ νὰ μάθωσι τὰ μυστικά των καὶ τοὺς ἐμποδίσωσι νὰ ἐνεργήσωσι. Ἐχουσι πάντοτε τὸ ἓνα πόδι των εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ δι' αὐτὸ προξενοῦσι τὸσον καταστροφὴν. Ἰδοὺ ἡ καταλλήλος στιγμή νὰ λάθωμεν καὶ μετὰ καλὴν ἐκδίκησιν.

— Ἄν μὲ ἀποπλανήσῃ αὐτὴ, ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ συνταγματάρχης.

— Ναί, καὶ ἂν ἐπωφεληθῆτε σεῖς τῆς ὑπεροχῆς σας. Γνωρίζετε τί θέλει, καὶ ἐκείνη ἀγνοεῖ πῶς τὸ ζεύρετε. Γνωρίζετε τὰ σχέδιά της καὶ δὲν γνωρίζει τὰ ἰδικά σας. Θὰ παραδοθῆτε ὅσον πρέπει καὶ μὲ ὄλην τὴν πονηρίαν της θὰ σὰς δείξῃ τὸ τρωτὸν μέρος της.

Ἄλλως τε σεῖς ἔχετε καὶ σύμμαχον ἐμὲ καὶ τὸσον ὠφελιμώτερον, καθ' ὅσον αὐτὴ θὰ πιστεύῃ πῶς εἶμαι μὲ τὸ μέρος της.

Ὅταν τὴν εἶδα τὸ θέρος εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ἐφρόντισα νὰ περάσω πῶς εἶμαι φιλελεύθερος Ρώσος, διὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην της, καὶ μοῦ εἶνε εὐκολὸν νὰ ὑποκριθῶ ἀκόμη ἕως οὗ τὴν ἐξαπατήσω ὀλοτελῶς.

— Ἄν σὰς ἰδῇ μαζί μου, μοῦ φαίνεται δύσκολον νὰ σὰς ἐκλάβῃ ὡς εἰλικρινῶς συμμεριζόμενον τὰς ιδέας της.

— Ὡ! μὰ θὰ ἐνεργήσω σύμφωνα μὲ τὰς περιστάσεις. Θέλω μόνον νὰ μάθω, ἂν αὐτὸς ὁ νέος ἐνέχεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, καὶ ἂν μὴ, τότε εὐρήκασιν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ λυθῇ ἡ κατάσταση αὐτῆ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψίν του.

— Καὶ θέλετε ν' ἀρχίσετε τὰς ἐνεργείας σας ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον; εἶπεν ὁ Βορισώφ κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ναί, ἐὰν συναντήσωμεν τὴν κυρίαν, καθὼς ἐλπίζω. Ἀλλὰ εἰπέτε μου... δὲν σὰς φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνος ὁ κύριος ἐκεῖ κάτω μὰς παρατηρεῖ περισσότερον ἀφ' ὅτι πρέπει... ἐκεῖνος ποῦ ἦλθε νὰ σὰς ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Εἶν' ἓνας ἀνόητος, ποῦ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχολούμεθα περὶ αὐτοῦ.

Ἔστω· ἀλλ' ἂν θέλετε, φεύγομεν προτοῦ τελειώσῃ τὸ δεῖπνόν του.

Δὲν ἐννοῶ νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ θέατρον. Αὐτὸς ὁ νέος μοῦ κάθεται εἰς τὸ στομάχι, καὶ ἂν ἦτο ἄλλη περίστασις, εἶχα ὄλην τὴν καλὴν διαθέσιν νὰ τὸν τρυπήσω μὲ τὸ ξιφὸς μου, ἐπιθύρειν ὁ Μουριαντίν, μιμούμενος συνάμα καὶ τὸν ἀρεστὸν αὐτῷ διαξιφισμόν.

Ταυτοχρόνως ὁ Μάξιμος αἰφνης ἀναμνησθεῖς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἄ! διάβολο, τώρα τὸν ἐγνώρισα! Μετανοήσας δὲ πάλιν, ἐπανέλαβεν:

— Μά, ὄχι! εἶναι ἀδύνατον... μοῦ φαίνεται πῶς ἀπατώμαι... καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἡ ἱερακωτὴ μύτη... τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ αἱ κινήσεις... εἶμαι βέβαιος... τί διάβολο... ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐνδυμασίας μ' ἔκαμε ν' ἀμφιβάλλω τόσῳ πολὺ... μὰ τώρα πειὰ εἶμαι βέβαιος, εἶνε ὁ διδάσκαλος τῆς ξιφασίας τῆς κομῆσης... ποῦ τὸν ἐδίωξε γιὰ νὰ παίξῃ σπαθὶ μαζί μου, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἐπήγαμε μὲ τὸν Βιλλαγῶς.

Ἐθουμοῦμαι μάλιστα ποῦ τοῦ ἐφώναξε τ' ὄνομά του... ἓνα πολωνικὸ ὄνομα.

Ἐνῶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζερ συνήθριζε τὰς ἀναμνήσεις του, ὁ Μουριαντίν ἀνήγειρε τοὺς ὄμους λέγων πρὸς τὸν συνταγματάρχην Βορισώφ:

— Μπα! δὲν ἠξέυρω διατί ἀνησυχῶ. Αὐτὸς ὁ κύριος οὔτε μὰς συλλογίζεται, καὶ δὲν ἔχει φαίνεται σκοπὸ νὰ πάγῃ εἰς τὸ Μελόδραμα, ἐπειδὴ φορεῖ *μεδερχότα* καὶ μαῦρον λαϊμοδέτην. Ἄς πάρωμε τὸν καφέ μας, καὶ τὰ σιγάρα μας τὰ καπνίζομεν εἰς τὸ μπουλβάρ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Βορισώφ, ἄς κάμωμεν ἓνα γύρον πρὶν νὰ πάμε εἰς τὸ θέατρον. Αὐτὸς ἐκεῖ θὰ ἀργήσῃ νὰ δειπνήσῃ καὶ δὲν θὰ μὰς εὕρῃ καὶ ἂν ἔχη σκοπὸν νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ, ποῦ δὲν τὸ πιστεύω.

Ἐλέγατε λοιπὸν, ὅτι θὰ συναντήσετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἰς τὸ Μελόδραμα. Ἄν μὲ νὰ μάθω ποῦ στηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας; Διότι ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἔρχεσθε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν...

— Δὲν θὰ εἶμαι καὶ καλὰ πληροφορημένος πῶς θὰ περάσῃ τὴν βραδεία της μία Παρισινὴ κοκότα, διέκοψε γελῶν ὁ Μουριαντίν.

Ὁμολογῶ πῶς δὲν ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὴν ἴδωμεν εἰς τὸ θεατρίον της. Εἶνε ἰδιότροπος ὅπως ὄλαι αἱ ὁμοίαι της, καὶ περὶ ὅπως θέλει. Πιθανὸν λοιπὸν νὰ ἔχη διαθέσει ἄλλως πως ἀπόψε τὴν ἐσπέραν της. Ἄν μὲ ὅμως νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι τὴν παρασκευὴν συνήθως, ἔρχεται εἰς τὸ Μελόδραμα. Ἐλάβομεν πληροφορίας ἀκριβεστάτας περὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἑξῆων της.

Ἄν μὰς βοηθήσῃ λοιπὸν ἡ τύχη θὰ τὴν συναντήσωμεν ἀπόψε, ἄλλως τε θὰ τὴν εὕρωμεν αὐριον ἢ μεθαύριον κάπου ἄλλου. Ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ εἰς τοῦτο καὶ τότε θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ μὲ συστήσετε; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ἀφοῦ ἐγεύθη τὸν καφέν, τὸν ὅποιον τοῦ προσέφεραν.

— Ἐπιμένω πρὸς τὸ συμφέρον σας,

ἀπεκρίθη ὁ Μουριαντίν, δίδων τόνον σπουδαιότερον εἰς τὰς λέξεις.

Ἐγένετο σιωπὴ. Οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐθεώρουν ἀλλήλους.

Ἐπῆρχεν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς αἰθούσης ἄλλος τις θεωρῶν ἀμφοτέρους, ἐνῶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπασαν τὴν προσοχὴν του ἀπερρόφα πέριξ μετ' εὐάδους ἐμβάμματος ἀχνίζουσα πρὸ αὐτοῦ.

Ὅσῳ περισσότερον τὸν κυττάζω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος, τόσῳ βεβαιότερος εἶμαι ὅτι τὸν εἶδα νὰ παίξῃ σπαθὶ μὲ τὴν κυρίαν Γιάλτα. Εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της καὶ ὀνομάζετε Καρδικῆς.

Πῶς συμβαίνει ὅμως νὰ τὸν εὕρισκω ἐνδυμένον κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ νὰ γευματίζῃ εἰς τὸ ἀκριβότερον ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων; Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε... αὐτὸς ὁ ὀπλοδιδάσκαλος ἔχει νὰ ἀγαπᾷ τὴν κάλοφαγιάν καὶ νὰ ἔχη καὶ χρήματα... ἡ κόμησσα πληρώνει τοὺς καθηγητὰς της περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις τοὺς στρατηγούς της.

Νὰ ἔχη ὅμως φιλίαν μὲ τὸν Βορισώφ καὶ νὰ γευματίζου μάλιστα μαζί, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνεξήγητον.

Ἐνῶ ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης ἐσκέπτετο ταῦτα ἐπανελαμβάνετο ἡ συνδιάλεξις εἰς τὴν τράπεζαν τῶν δύο Ρώσων.

— Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίσω αὐτὴν τὴν ραδιοῦργον; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Ὑπέθετα ὅτι σὰς ἐξήγησα καταλεπτῶς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, εἶπεν ὁ Μουριαντίν μετ' ἀφρόντιδος ἤθους. Ἄν μὲ ὅμως νὰ ἐπαναρχίσω ἂν αὐτὸ σὰς εὐχαριστῇ.

Ἡ ραδιοῦργος, ὡς τὴν ὀνομάζετε, διευθύνει εἰς τὸ Παρίσι, ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῶν μηδενιστῶν καὶ γνωρίζει ὅλα τὰ μυστικά των.

Δὲν ὑποθέτει ὅτι γνωρίζω τὴν καθ' αὐτὸ ἰδιότητά της, ἢ ὅτι σὰς τὴν ἔχω γνωστοποιήσῃ; θὰ προσπαθῆσῃ λοιπὸν παντοίως νὰ συνδέσῃ σχέσεις μαζί σας, διότι εἴσθε ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῶν φίλων της.

Νὰ κατασκοπεύῃ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τοὺς κατασκοπεύει, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό των, καὶ πολλάκις τὸ ἐπραγματοποίησαν χάρις εἰς τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ τὰ καλὴ τῶν γυναικῶν τῆς ἑταιρίας των. Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν σεῖς ὑπερέχετε, ἀφοῦ εἴσθε εἰδοποιημένος, καὶ ἡ περίστασις εἶνε μοναδικὴ διὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὰ σφάλματα, τὰ ὅποια ἐγένοντο.

— Καὶ ἐννοεῖτε νὰ συνδεθῶ μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— Αὐτὸ ἐκείνη ἔχει κατὰ νοῦν, διότι ἐλπίζει νὰ σὰς ἀποσπάσῃ πληροφορίας, καὶ ἐξαρθᾶται ἀπὸ σὰς, φίλτατέ μου Ἀλέξη, νὰ κρίνετε ἕως τίνος βαθμοῦ, εἶνε καλὸν νὰ σχετισθῆτε πρὸς αὐτὴν, διὰ νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῆς.

Σὰς εἰδοποίησα καὶ σὰς εἰδοποιῶ ἀκόμη ὅτι εἶνε θελατικωτάτη. Καὶ ἂν θελήσετε μάλιστα νὰ τῆς ἀρέσετε δὲν θὰ μὲ τρομάξῃ διόλου.

— Διατί λοιπόν δὲν ἀναλαμβάνετε σεῖς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ;

— Θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸ κάμω, ἂν σεῖς ἀποσυρθῆτε. Ἀλλὰ τότε δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐπιθυμῶ περισσότερο νὰ κατακτήσῃ σας παρὰ ἐμέ. Ἐμὲ δὲν μὲ θεωρεῖ τίποτε. Σεῖς ἀπ' ἐναντίας εἰσθε ὁ ἐχθρός, τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀποπλανήσῃ διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίκανον εἰς βλάβην.

Ἄλλως τε, συνεπέραναν ὁ Μουριατίν, ἀνάπτων σιγάρον, ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας, ἂν ἦνε δυνατόν νὰ καταβάλωμεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἤθελα ἢ τιμὴ ν' ἀνακλῶ μόνον ἐπ' ἐμέ καὶ πιστεύω ὅτι ἂν τὸ ἐπιτύχετε θ' ἀνακτῆσετε τὴν παλαιὰν σας φήμην ἰκανοῦ καὶ ἐπιδείξιου ὑπαλλήλου.

Αὐτὴν τὴν κυρίαν ἔπρεπε νὰ στείλετε εἰς τὴν Σιβηρίαν καὶ ὄχι τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Βορισώφ παρασυρθείς ὑπὸ τοῦ καταπειστικοῦ ὕφους τοῦ συμπατριώτου του, ἀρχίζω νὰ βλέπω ὅτι ἔχετε δίκαιον. Ἄς πληρώσωμεν νὰ φύγωμεν. Μοῦ φαίνεται τώρα ὅτι ὁ Γάλλος ἐκεῖνος μᾶς κυττάζει κρυφὰ - κρυφὰ, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποφύγωμεν.

Ὁ Μουριατίν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης πρὸς τὸν συνταγματάρχην καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν διὰ νὰ πληρώσῃ.

— Ἀπίστευτον, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος σπύδων νὰ φάγῃ ταχέως ὁ Βορισώφ καὶ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος τῆς κομήσεως εἶνε φίλοι. Καὶ ὁ Βορισώφ αὐτὸς εἶνε μυστικός ὑπάλληλος τῆς Ρωσικῆς διπλωματίας, δηλαδὴ κκτάσκοπος.

Ἡ κυρία Γιάλτα τὸν περιφρονεῖ καὶ τὸν σιχαίνεται. . . δὲν συνωμοτεῖ μὲν αὐτῆ, καθόσον ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤξεύρω, ἀλλὰ τέλος γνωρίζει πιθανὸν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συνομωτοῦν, ἂν εἰς αὐτοὺς ὁ Γωγος ἔδωκε τὰς πληροφορίες. Πῶς συμβαίνει λοιπόν τώρα ὁ Καρδίκης αὐτὸς ποῦ εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς νὰ ἔχει σχέσεις μὲ τὸν συνταγματάρχην ; Μήπως προδίδει τὴν κυρίαν του ; Ἐχει καὶ αὐτὴ τὰ μυστικά τῆς. Ποιὸς ἤξεύρει ἂν δὲν τὰ ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ὑποπτευόμεθα ὅτι ἔχει κλεισμένον τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ. Διάβολε θὰ μάθω τί συμβαίνει. Τῆς ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐνεργήσῃ τίποτε κατὰ τοῦ Βορισώφ, ἀλλὰ δὲν ἀναγκάζομαι νὰ κλείω τὰ μάτια μου ὅταν τὸν συναντῶ ἴμπορῶ κάλλιστα νὰ πηγαίνω ὅπου πηγαίνει καὶ νὰ ἀκολουθῶ μάλιστα ἓνα κύριον, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύει.

Ἐν τούτοις, οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐπλήρωσαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ περιβληθῶσι τὰ ἐπανωφωρία των.

Ὁ Μάξιμος Δορζέρ μὴ παρατηρήσας τὰς κινήσεις των εὐρέθη αἰφνης ἀπαράσκευος πρὸ τῆς ταχείας ταύτης ἐξόδου των.

Εὐχαρίστως ἤθελε θυσιάσει τὸ ἐπίλοιπον τοῦ γεύματός του, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ τὴν πέρδικαν ἀκεραίαν καὶ νὰ σπύσῃ ἔξω χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἤθελε νὰ παρακολουθήσῃ.

Τοὺς ἀφῆκε λοιπόν ν' ἀναχωρήσωσι, σκεπτόμενος ὅτι ἔπρεπε νὰ βραχύνη τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα καὶ ἔσπευσε νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνόν του.

Εἶδεν ὅτι ἐβάδιζον πρὸς τὸ μπουλβάρ καὶ ἐπίστευεν, ὅτι θὰ τοὺς ἐπανεύρη καὶ θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ μακρόθεν, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν των, μέχρις οὗ ἤθελον ἀποχωρισθῆ, ὅποτε ἐδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὀπλοδιδάσκαλον. Διότι αὐτὸς τὸν ἐνδιέφερον. Ὁ συνταγματάρχης ἀνῆκεν ἤδη εἰς τὴν κόμησάν. Ὁ Μάξιμος δὲν ἔπρεπε ν' ἀσχοληθῆ πλέον περὶ τοῦ συνταγματάρχου μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἐδύνατο ὅμως καὶ ὤφειλε νὰ ἐρευνησῇ περὶ ὑπαλλήλου τῆς κομήσεως Γιάλτα συλληφθέντος ἐν θερμῇ συνδιαλέξει πρὸς τὸν Βορισώφ.

Δὲν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ ὀπλοδιδάσκαλος ἐνήργει διὰ λογαριασμὸν τῆς κυρίας του, καὶ ἀληθῶς δὲν ἦτο πιθανόν, ὅτι ὑπάλληλος τοιαύτης θέσεως ἦτο ἐμπειστευμένος τῆς μεγάλης κυρίας τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ.

Ἄλλ' οὔτε παρεδέχετο ὁ Μάξιμος, ὅτι ὑπῆρχεν ὁμοιότης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐτέρου προσώπου, καὶ ὅτι πιθανόν ὁ σύντροφος τοῦ Βορισώφ, νὰ ἦτο ἄλλος τις Ρῶσος.

Ἄλλως τε, ὁ συνδαιτυμὸν ἐκεῖνος, ἂν δὲν ἦτο ὅ,τι ἤθελε νὰ φαίνεται, ἐπαίξε τὸ μέρος του θαυμάσια, ὡς τέλειος ὑποκριτής, διότι ὁ συνταγματάρχης ἐφάνετο ἔχων τυφλὴν πεποιθήσιν, καὶ συνεμερίζετο τελείως τὰς ἰδέας του.

— Τὸν Γάλλον τὸν ἀφήκαμε ἴσω, εἶπεν ὁ Βορισώφ ἅμα ἐφθασαν εἰς τὸ μπουλβάρ, ἔχομεν καιρὸν νὰ τελειώσωμεν τὰ σιγάρα μας προτοῦ εἰσελθόμεν εἰς τὸ θέατρον.

— Ἀφοῦ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μουριατίν, εἶχα τὴν πρόνοιαν νὰ κρατήσω δύο καθίσματα, ἀκριβῶς κἀτωθεν τοῦ θεωρείου τῆς κυρίας.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰεώποε

ΚΑΡΑΜΖΙΝ

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Ἀιήγημα

[Συνέχεια]

Οὕτως ἔζη ἡ κόρη τοῦ βογιάρου, καὶ τὸ δέκατον ἔβδομον ἔαρ τοῦ βίου τῆς ἐπέστη, ἡ χλόη ἐπρασίτισε, τὰ ἄνθη ἔθαλον εἰς τὸ πεδίον, ἐκελάθησαν οἱ κορυδαλοὶ—καὶ ἡ Ναθαλία, καθημένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐθεώρει ἐκ τοῦ παραθύρου τὸν κῆπον, ὅπου ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον ἐπετερύγιζον τὰ πτηνὰ καὶ, τρυφερῶς καθαπτόμενα διὰ τοῦ μικροῦ ράμφους των, ἐκρύπτοντο εἰς τὴν πυκνότητα των φύλλων.

Ἡ ὠραία τὸ πρῶτον ἤδη παρετήρησεν ὅτι ταῦτα ἵπαντο κατὰ ζεύγη, ἐκάθητο κατὰ ζεύγη καὶ ἐκρύπτοντο κατὰ ζεύγη. Ὡς νὰ ἐρρίγησεν ἡ καρδιά τῆς—ὡς νὰ ἔθιξεν αὐτὴν διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου τοῦ μάγος τις, ἐστέναξεν!—Ἐστέναξε καὶ δεύτερον καὶ τρίτον, παρετήρησε περίξ αὐτῆς—εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν, οὐ-

δεῖς, ἐκτὸς τῆς γραίας τροφοῦ,— ἧτις ἀπεκοιμήθη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ὠρατὸν τοῦ ἔαρος ἡλιον—πάλιν ἐστέναξε, καὶ αἰφνης ἀδαμάντινον δάκρυ ἀπήστραψεν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τῆς, ἀκολούθως εἰς τὸν ἀριστερόν,—καὶ ἐκυλίσθησαν καταπεσόντα τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς πορφυρᾶς παρείδς τῆς, ἐν μικρῷ ἀβρῷ λακίσκῳ, ὅστις εἰς τὰς ἐρασμίας παρθένους τυγχάνει γνωστὸν ὅτι ὁ ἔρωε ἠσπάσθη αὐτὰς κατὰ τὴν γέννησίν των.

Ἡ Ναθαλία κατεθλίβει—ἠσθάνετο λύπην τινὰ, ἀτονίαν, ἀμηχανίαν τινὰ ἠγέρθη καὶ ἐκάθησεν αὐθις ἐπὶ τέλους ἐξυπνήσασα τὴν μάξιμν τῆς, τῇ εἶπεν ὅτι πλήττει ἡ καρδιά τῆς. Ἡ γραία ἤρξατο σταυροκοποῦσα τὴν ἀγαπητὴν νεαράν κυρίαν τῆς, καὶ μὲ τινὰς εὐλαβεῖς ἐξορκισμοῦς, ἐπετίμα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις εἶδε τὴν ὠραίαν Ναθαλίαν μὲ κακὸν μάτι ἢ ἐπήνεσε τὰ θέλητρά τῆς μὲ ἀκάθαρτον γλῶσσαν, μὲ ἀκάθαρτον καρδίαν, εἰς κακὴν ὥραν διότι ἡ γραία ἦτο πεπεισμένη ὅτι τὴν ἐμμάτιασαν, καὶ ὅτι ἡ θλίψις αὐτῆς δὲν προῆλθεν ἀπὸ ἄλλο τι.

Ὡ ἀγαθὴ γραία! καίτοι πολὺ ἔζησας εἰς τὸν κόσμον, ὀλίγην ὅμως πείραν ἀπέκτησας δὲν ἐγνώρισας τί καὶ πῶς γεννᾶται αἰσθημὰ τι εἰς τὰς τρυφερὰς θυγατέρας τῶν βογιάρων κατὰ ἡλικίαν τινὰ δὲν ἐγνώρισας. . . Ἄλλ' ἴσως καὶ οἱ ἀναγνώσται, — ἂν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης κρατῶσιν ἐτι τὸ βιβλίον, καὶ δὲν ἐνύσταξαν—ἴσως καὶ οἱ ἀναγνώσται, ἀγνοοῦσι τὴν συμφορὰν, ἧτις ἐπῆλθεν αἰφνης εἰς τὴν ἡρωίδα μας ἵ ἀνεζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ δωματίῳ, διατί ἐστέναξεν, ἔκλαιεν, ἐθλίβετο;

Εἶνε γνωστὸν ὅτι μέχρι τοῦδε ἦτο εὐθυμος καὶ φαειρὰ ὡς τὸ στρουθίον ὅτι ὁ βίος αὐτῆς ἔρρεεν ὡς ὁ διαφανὴς ρυαξ ρεεῖ ἐπὶ λευκοτάτων πετραδιῶν, ἐν μέσῳ χλοαζουσῶν καὶ ἀνθουσῶν σημηδῶν: Τί ἔπαθε λοιπόν;

Μοῦσα σεμνή, ἐξέτασον καὶ μάθε!

Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ γλαυκοῦ θόλου, ἴσως ὅμως καὶ ἐξ ἀπωτέρου ὕφους, κατῆλθεν ὡς μικρὸν πτηνὸν κολύβριον, ἐπετερύγισεν, ἐπετερύγισεν εἰς τὴν καθαρὰν ἐαρινὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ ἐπεκάθησεν ἐπὶ τὴν τρυφεράν τῆς Ναθαλίας καρδίαν—ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν!!!

Ἴδου ὄλον τὸ αἰνίγμα, ἰδου ἡ ἀφορμὴ τῆς θλίψεως τῆς ὠραίας—καὶ ἂν φανῇ πως ἀκατάληπτος εἰς κανένα ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν, ἄς ζητήσῃ οὗτος λεπτομερεστέρως ἐξηγήσεις παρὰ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ δεκαοκταετοῦς κόρης.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ Ναθαλία μεγάλως μεταβλήθη—κατέστη οὐχί τοσοῦτῶ ζωηρὰ καὶ εὐθυμος—ἐμελαγχόλοι ἐνίοτε—καίτοι δὲ, ὡς ἄλλοτε, περιεπάτει εἰς τὸν κῆπον καὶ τοὺς ἀγρούς, καίτοι, ὡς πρότερον, διήρχετο τὰς ἐσπέρας μετὰ τῶν φίλων τῆς, δὲν εὕρισκεν ὅμως τὴν προτέραν εὐχαρίστησιν. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος, διαβάς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, βλέπει τὰ παιγνίδια, ἄτινα ἀπετέλουν τὴν τέρψιν τῆς νηπι-

ότητός του, — τὰ λαμβάνει, θέλει νὰ παίξῃ, ἀλλ' αἰσθανόμενος ὅτι ταῦτα δὲν τέρπουσιν αὐτὸν ἤδη τὰ ἐγκαταλείπει μετὰ στεναγμοῦ.

Ἡ ὠραία μας ἠγνώνει πῶς νὰ ἐξηγήσῃ ἑαυτῇ τὰ νέα, περίπλοκα καὶ σκοτεινὰ αἰσθημάτα της. Ἡ φαντασία ἐπλαττεν αὐτῇ τερατουργήματα. Ἐπὶ παραδείγματι, τῇ ἐφαινότο — καὶ ὄχι μόνον καθ' ὕπνου ἀλλὰ καὶ ἐν ἐγρηγόρσει — ὅτι εἰς τὴν αἴγλην ἀπομεμακρυσμένου λυκαυγοῦς, φέρεται εἰκὼν τις, θελτικὸν, ἐράσμιον φάσμα, ὅπερ καλεῖ αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸ μὲ μειδίαμα ἀγγελικόν, εἶτα δὲ ἐξαφανίζεται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. « Ἄ! » ἀνεφώνει ἡ Ναθαλία, καὶ αἰ τεταμέναι χεῖρές της κατέπιπτον νωχελῶς. Ἄλλοτε εἰς τὰς διαπύρους σκέψεις της παρίστατο κολοσσαῖος ναός, ἐν ᾧ χιλιάδες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐσπευδον μετὰ χαρωπῶν μορφῶν κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἡ Ναθαλία ἠθέλησεν ὡσαύτως νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἀόρατος χεῖρ ἐκράτησεν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐσθῆτος καὶ φωνὴ ἀγνωστος τῇ εἶπε: « Στήθι εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ οὐδεμία, μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς καρδίας της, εἰσέρχεται ἐντός. Ἀὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τὸς παλμούς της καρδίας της ἠγνώνει τίνι τρόπῳ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρά της· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, τί ἐπεθύμει, ἀλλ' ἠσθάνετο ζωηρῶς ἔλλειψιν τινα ἐν τῇ καρδίᾳ της, καὶ ἐθλίβετο.

Ναί, ὠραίαί μου! Ὁ βίος ὑμῶν, ἀπό τινος ἡλικίας δὲν δύναται νὰ ἦνε εὐτυχής, ἀφοῦ ῥέει ὡς μεμονωμένος ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου· ἀνευ δὲ τοῦ ἀγαπητοῦ ὑμῶν ποιμένος ὅλος ὁ κόσμος εἶνε δι' ὑμᾶς ἐρημος, αἱ φαιδραὶ φωναὶ τῶν φίλων σας, τὰ εὐθυμα ἄσματα τῶν πτηνῶν, σὰς φαίνονται θλιβεραὶ ἀπηγήσεις μεμονωμένης πλήξεως. Μάτην, αὐταὶ ἑαυτὰς ἀπατάσαι, θέλετε νὰ πληρώσητε τὸ κενὸν τῆς καρδίας ὑμῶν διὰ τῶν αἰσθημάτων της παιδικῆς φιλίας· μάτην ἐκλέγετε τὴν καλλιτέραν τῶν φίλων σας ὡς ἀντικείμενον τῶν τρυφερῶν τάσεων της καρδίας σας! ὄχι, ὠραίαί μου, ὄχι! ἡ καρδία σας ἄλλο τι ποθεῖ! θέλει τοιαύτην καρδίαν, ἣτις νὰ μὴ δύναται νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν ἀνευ ἰσχυρῶν παλμῶν ἣτις ν' ἀπαρτίξῃ μετ' ἐκείνης ἐν αἰσθημα, τρυφερόν, περιπαθές, φλογερὸν — ποῦ ν' ἀνεύρη ὁμως ταύτην, ποῦ; Βεβαίως οὐχὶ ἐν τῷ Δάφνιδι, οὔτε ἐν τῇ Χλόῃ, οἵτινες μόνον νὰ θλίβωνται δύνανται μεθ' ὑμῶν, κρύφα ἠπανδήμως — λυπούμενοι, διότι ποθοῦσι καὶ δὲν ἀνευρίσκουσιν ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ σεῖς αὐταὶ ἀναζητεῖτε ἐν τῇ ψυχρᾷ φιλίᾳ, ἀλλ' ὅπερ θὰ εὑρετε — ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἅπας ὁ βίος ὑμῶν ἔσεται ἀνήσυχος, ὕπνος βαρῆς — θὰ εὑρετε ὑπὸ τὴν σκιάν, ἐκ μυρσίνης σκιαδός, ὅπου κάθηται ἤδη ἄθυμος καὶ πλῆττων ὁ ἀγαπητὸς νεανίας, μὲ γλαυκοὺς ἢ μέλανας ὀφθαλμούς, καὶ ἄδων θλιβερῶς, παραπονεῖται διὰ τὴν κατ' ἐπιφάνειαν σκληρότητά σας.

Συγγνώμην, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, διὰ τὰς παρεκβάσεις ταύτας! Καὶ ὁ Στὲρν αὐτὸς δὲν ἦτο κύριος τῆς γραφίδος του.

Ἐπαναλαμβάνομεν αὖθις τὴν διήγησίν μας.

Ὁ βογιάρος Ματθαῖος δὲν ἐβράδυνε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ Ναθαλία κατέστη μελαγχολικὴ· τοῦτο ἀνησύχησε τὴν πατρικὴν καρδίαν. Ἐξήτασεν αὐτὴν μετὰ τρυφεροῦ ἐδιαφέροντος περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς μεταβολῆς ταύτης καὶ, ἐπὶ τέλους, πεισθεὶς ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἀσθενεῖ, ἐξάπεστειλεν ἰδικὸν τινα ταχυδρόμον πρὸς τὴν ἐκκοντοῦτιδα θείαν του, ἣτις κατόκει εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν τῆς Μουρόμης, συνέλεγε βότανα καὶ ρίζας, εἶχε νὰ κίμῃ μᾶλλον μὲ λύκους καὶ ἀρκτοὺς ἢ μὲ Ρώσους, καὶ ἔχαιρε φήμης, ἂν μὴ μαγευτρίας, τοῦλάχιστον ὅμως σοφωτάτης γραίας, ἱκανῆς νὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν ἀνθρωπίνην νόσον.

Ὁ βογιάρος Ματθαῖος περιέγραψεν αὐτῇ ἅπαντα τὰ συμπτώματα τῆς νόσου τῆς Ναθαλίας, καὶ τὴν παρεκάλει, ὅπως διὰ τῆς ἐπιστήμης της ἐπαναφέρῃ τὴν ὑγίαν τῇ ἐγγόνῃ της, τὴν χαρὰν δὲ καὶ ἡσυχίαν εἰς αὐτὸν, τὸν γέροντα. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς ταύτης ἔμεινεν ἀγνωστος· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ τοσαύτη ἀνάγκη νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Ἦδη, δέον νὰ περιγράψωμεν σοβαρώτερα συμβεβηκότα.

Ὅπως σήμερον, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀρχιότητα, ὁ καιρὸς παρήρχετο ταχέως, καὶ ἐν τούτοις, ἀφ' ὅτου ἡ ὠραία μας ἐστέναζε καὶ ἐθλίβετο, τὸ ἔτος ἐστράφη περὶ τὸν ἄξονά του· οἱ χλοεροὶ τάπητες τοῦ ἔχρος καὶ τοῦ θέρους ἐκαλύφθησαν ὑπὸ πτελώδους χιόνος· ἡ φοβερὰ ἀνασσα τοῦ ψύχους ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐκ πάγου θρόνου της καὶ ἀπέπνευσε χιονώδεις τυφῶνας ἐπὶ τὸ ρωσικὸν Κράτος· τοῦτέστιν ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἡ Ναθαλία, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐπορεύθη ποτὲ εἰς τὴν λειτουργίαν. Προσευχηθεῖσα μετὰ ζήλου αὐτῇ, ἀκουσίως ἀπέτεινε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν εὐώνυμον χορόν, καὶ τί εἶδε; Περικαλλῆς νεανίας, φέρων γλαυκὸν μετὰ χρυσῶν κομβίων ἐπενδύτην, ἵστατο ἐκεῖ ὡς ἡγεμῶν, ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ λάμπον καὶ διαπεραστικὸν αὐτοῦ βλέμμα συννητήθη μετὰ τοῦ βλέμματός της.

Ἡ Ναθαλία αὐτοστιγμὴ κατέστη ὀλοπόρφυρος, ἡ δὲ καρδία της ἐπαλλε σφοδρῶς: « Ἰδοὺ αὐτός! » τῇ εἶπε. . . Ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ παρετήρησεν ἐκ νέου τὴν ὠραῖον νεανίαν, ἐκ νέου ἐσπινθηροβόλησε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἡ καρδία της ἀνέπαλεν ἐκ νέου.

Τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ θελτικὸν φάσμα, ὅπερ νύκτα καὶ ἡμέραν κατέθελε τὴν φαντασίαν της, δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ ἡ εἰκὼν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ ἀνδρός, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεώρει αὐτὸν ὡς γνωστὸν της. Νέος κόσμος ἀνέλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ὡσεὶ ἀφυπνισθείσης ἐκ τῆς ἐμφάνσεως τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μὴ συνελθούσης ἔτι μετὰ τοσαῦτα ἀσυνάρτητα καὶ πολυπλοκα ὄνειρα διαταραξάντα αὐτὴν κατὰ τὸ διάστημα μακρῶς νυκτός.

— Λοιπὸν, διελογίζετο ἡ Ναθαλία, ὑπάρχει λοιπὸν πράγματι εἰς τὸν κόσμον τοιοῦτος ἐράσμιος νεανίας, τοσοῦτον περικαλλῆς καὶ ἀγαπητός; . . . Ὅποιον ἀνάστημα! ὅποια στάσις! ὅποιον λευκόν, ροδοκόκκινον πρόσωπον! Καὶ οἱ ὀφθαλμοί, οἱ ὀφθαλμοί του — κεραυνός· εἶμαι δειλὴ, φοβοῦμαι νὰ ἀτενίσω αὐτούς. Μὲ βλέπει, μὲ θεωρεῖ ἀτενῶς — μάλιστα καὶ τότε ἀκόμη ὁπότεν προσεύχηται. Βεβαίως καὶ ἐγὼ θὰ τῷ εἶμαι γνωστὴ. Ἴσως καὶ αὐτός, ὡς ἐγώ, ἐθλίβῃ, ἐστέναζεν, ἐσκέφθη, ἐσκέφθη καὶ μὲ εἶδε, καίτοι δὲ ἀμυδρῶς, ἀλλὰ μὲ εἶδε, ὡς εἶδον ἐγὼ αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ ἀναγνώστης δέον νὰ μάθῃ, ὅτι αἱ ἰδέαι τῶν ὠραίων νεανίδων εἰσὶ λίαν ταχεῖαι, ὁπότεν ἐν τῇ καρδίᾳ των ἄρχεται κινούμενον ἐκεῖνο τὸ ὄνομα, τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὸν αὐταὶ δὲν κατονομάζουσι, καὶ ὅπερ κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἠσθάνετο ἡ Ναθαλία.

Ἡ λειτουργία τῇ ἐφάνη λίαν βραχεία.

Ἡ τροπὸς δεκάκις ἔσυρεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου της, καὶ δεκάκις τῇ εἶπεν:

— Πηγαίνομεν, κυρία, ἡ λειτουργία ἐτελείωσεν.

Ἄλλ' ἡ κυρία ἐξηκολούθει ἵσταμένη εἰς τὴν θέσιν της, διότι καὶ ὁ καλλιμορφος ἀγνωστος ἵστατο ὡς ἀπολιθωμένος παρὰ τὸν εὐώνυμον χορόν· ἔβλεπον ἀλλήλους καὶ ἐστέναζον ἐλαφρῶς.

Ἡ γραία μαμμὰ, ἕνεκα τῆς ἀσθενοῦς ὀρασεώς της, οὐδὲν εἶδε καὶ ὑπέθετεν ὅτι ἡ Ναθαλία προσεύχεται καθ' ἑαυτήν, ἕνεκα δὲ τούτου δὲν ἐξέρχεται τοῦ ναοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀντήχησαν αἱ κλειίδες τοῦ νεωκόρου· τότε ἡ ὠραία συνῆλθεν εἰς ἐαυτήν, καὶ βλέπουσα ὅτι θὰ κλείσωσι τὸν ναόν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, ὃ δὲ νεανίας ἠκολούθησεν αὐτὴν — ἐκείνη ἀριστερόθεν, οὗτος δεξιόθεν.

Ἡ Ναθαλία δις ὑπεχώρησε· δις κατέπεσε τὸ μανδύλιόν της καὶ ὤφειλε νὰ στρέφῃ, ἵνα τὸ ἀναλαμβάνῃ· ὁ νεανίας ἀνεσκεύαζε τὸν ζωστήρά του, ἵστατο ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἐθεώρει τὴν ὠραίαν, καὶ δὲν ἔθετε τὸν ἐκ καστορίου πῖλόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μ' ὄλην τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους.

Ἡ Ναθαλία, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο, ἢ περὶ τοῦ νεανίου, τοῦ φέροντος γλαυκὸν ἐπενδύτην μετὰ χρυσῶν κομβίων. Δὲν ἐθλίβετο μὲν, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ πολὺ φαιδρά, ὡς ἐκεῖνος, ὅστις ἔμαθεν ἐπὶ τέλους εἰς τί συνίσταται ἡ εὐδαιμονία του, ἀλλ' ἔχει ἔτι μικρὰν τινα ἐλπίδα ἀπολαύσεως.

Κατὰ τὸ γαῦμα δὲν ἔφαγεν, ὡς ὅλοι οἱ ἐρωτόληπτοι, διότι πρὸς τί νὰ μὴ τὸ εἴπωμεν ἀπλῶς καὶ εὐθές: ἡ Ναθαλία ἤρατο τοῦ ἀγνώστου!

— Τόσον ὀργήγορα; θὰ εἶπῃ ὁ ἀναγνώστης· μόλις κατὰ πρῶτον τὸν εἶδε, καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ οὔτε λέξιν;

Ἄγαπητοὶ κύριοι! Ἐγὼ διηγούμαι ὅπως συνέβη τὸ πρᾶγμα· μὴ ἀμφιβάλῃτε

περι τῆς ἀληθείας, μὴ ἀμφισβῆτε περι τῆς ἰσχύος τῆς ἀμοιβαίας ἐκείνης ἑλξως, ἣν αἰσθάνονται δύο καρδίαί, πλασθεῖσαι ἢ μία διὰ τὴν ἄλλην! Ὅστις δὲ δὲν πιστεύει εἰς τὴν συμπάθειαν, ἃς μᾶς ἀφήση ἡσύχους, καὶ ἃς μὴ ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν μας, ἥτις μόνον διὰ τοὺς εὐαίσθητους, τοὺς ἔχοντας τὴν γλυκεῖαν ταύτην πίστιν, ἐγράφη.

Ὅταν ὁ βογιάρου Ματθαῖος μετὰ τὸ γεῦμα ἐκοιμήθη — οὐχὶ ἐπὶ βολτερραϊκῆς ἑδρας, ὡς κοιμῶνται οἱ σήμερον βογιάρου, ἀλλ' ἐπὶ πλατείας δρυίνου σανίδος — ἡ Ναθαλία ἐπορεύθη μετὰ τῆς τροφῆς εἰς τὸν γυναικωνίτην τῆς, ἐκάθησε παρὰ τὸ ἀγαπητὸν παράθυρόν τῆς, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τῆς λευκὸν μανδήλιον, ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τι, ἀλλὰ μετενόησε, παρετήρησε τὸ ἐκ τοῦ παγετοῦ κατάστικτον ὑάλωμα, διηυθέτησε τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐκ μαργαριτῶν ἐπίδεσμον, καὶ εἶτα, θεωροῦσα τὰ γόνατά τῆς, ἠρώτησε τὴν τροφὸν δι' ἠρέμου καὶ τρεμουσῆς φωνῆς, πῶς τῆς ἐφάνη ὁ εἰς τὴν λειτουργίαν παρευρεθεὶς νεανίας. Ἡ γραῖα δὲν ἐνόησε περὶ τίνος ὠμίλει αὕτη. Ἐπρεπε νὰ ἐξηγηθῆ, ἀλλ' εἶνε εὐκολὸν τοῦτο δι' αἰδήμονα κόρην;

— Λέγω περὶ ἐκείνου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ναθαλία, περὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἦτο καλλίτερος ἀπὸ ὅλους.

Ἡ τροφὸς καὶ πάλιν δὲν ἐνόησε, καὶ ἡ ὠραία ἦτο ἠναγκασμένη νὰ τῆ εἴπῃ ὅτι αὐτὸς ἴστατο παρὰ τὸν ἀριστερὸν χορὸν καὶ ἐξῆλθε κατόπιν αὐτῶν ἐκ τοῦ ναοῦ.

— Δὲν τὸν παρετήρησα, ἀπεκρίνατο ψυχρῶς ἡ γραῖα, καὶ ἡ Ναθαλία ἀνέσπασεν ἐλαφρῶς τοὺς ὠραίους ὄμους τῆς, ἐκπλησσομένη, διότι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν παρατηρήσῃ!

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ναθαλία ἐπορεύθη εἰς τὸν ναὸν πρώτη καὶ ἐξῆλθε τελευταία· ἀλλ' ὁ γλαυκὸν ἐπενδύτην φέρων νεανίας δὲν ἦτο ἐκεῖ τὴν τρίτην ἡμέραν δὲν ἦλθεν ὡσαύτως καὶ ἡ εὐαίσθητος κόρη τοῦ βογιάρου δὲν ἠθελεν οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῖν' ἔπαυσε νὰ κοιμᾶται καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ ἐν τοῦτοις προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς βίασαν ἀπὸ τε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς τροφῆς τῆς, μόνον δὲ κατὰ τὰς νύκτας ἔρρεον τὰ δάκρυά τῆς ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ προσκεφαλαίου.

— Σκληρὲ, διελογίζετο, σκληρὲ! Διατί κρύπτεσαι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οἵτινες πάντοτε σὲ ἀναζητοῦσι; Μήπως ἐπιθυμεῖς τὸν πρόωρον θάνατόν μου; Ὁ ἀποθάνω, θ' ἀποθάνω καὶ σὺ οὔτε ἐν δάκρυ θὰ χύσῃς ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δυστυχούς!

Ἄ! διατί τὸ τρυφερώτερον, τὸ φλογερώτερον τῶν παθῶν γεννᾶται πάντοτε μετὰ τῆς πικρίας; Διότι τίς ἐρῶν δὲν στεναίξει, τίς ἐρῶν δὲν θλίβεται κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πάθους του, διαλογιζόμενος ὅτι δὲν ἀνταγαπάται!

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ Ναθαλία ἐπορεύθη αὖθις εἰς τὴν λειτουργίαν μ' ὄλην τὴν ἀδυναμίαν τῆς, μ' ὄλον τὸν δριμύν

παγετόν, μ' ὄλας τὰς ἀποτροπὰς τοῦ βογιάρου Ματθαίου, ὅστις παρατηρήσας τὴν προτεραιάν τὴν ἔκτακτον ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ καὶ ἐκτεθῆ εἰς τὸ ψῦχος καὶ νὰ προφυλάσσεται.

Οὐδεὶς ἔτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ ναῷ.

Ἡ ὠραία, ἱσταμένη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἔβλεπε πρὸς τὴν θύραν. Εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις—δὲν ἦτο ἐκεῖνος! Εἰσῆλθε δεύτερος, τρίτος, τέταρτος—οὔτε! Εἰσῆλθε πέμπτος, καὶ ἀνέπαιον αἱ φλέβες τῆς Ναθαλίας—ἦτο ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ὁ ὠραῖος, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐγκεκαραγμένη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς.

Μικροῦ δεῖν κατέπιπτεν ἐκ τῆς σφοδρότητος τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς τῆς· καὶ ἐδέησε νὰ ἐρεισθῆ ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς τροφῆς τῆς.

Ὁ ἄγνωστος ὑπεκλίνατο καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἰδίᾳ δὲ αὐτῇ, βαθύτερον καὶ μετὰ πλείονος σεβασμοῦ ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπεικονίζετο ἡ ὠχρότης, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ζωηρότερον ἢ ἄλλοτε· ἐθεώρει σχεδὸν ἀδιακόπως τὴν ὠραίαν Ναθαλίαν—ἦν κατέστησαν ὠραιότεραν ἔτι τὰ τρυφερὰ αἰσθηματὰ—καὶ ἐστέναζε τοσοῦτον ἀπροκαλύπτως, ὥστε ἐκείνη παρετήρησε τὴν κίνησιν τοῦ στήθους του καὶ, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῆς σεμνότητός τῆς, προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν.

Ὁ ἔρωσ, ζωογονούμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, κηθίστα, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, πορφυρᾶς τὰς παρεῖας τῆς ὠραίας μας· ὁ ἔρωσ ἔλαμπεν εἰς τὰ βλέμματά τῆς· ὁ ἔρωσ ἔπαλλεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς· ὁ ἔρωσ ἀνήγειρε τὰς χεῖρας αὐτῆς, ὅποταν ἐποίει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ,—ἡ μία τῆς λειτουργίας ὦρα, ἐφάνη εἰς αὐτὴν μία στιγμὴ μακαριότητος.

Πάντες ἐξήρχοντο ἤδη τοῦ ναοῦ· ἐκείνη ἐξῆλθε τελευταία· μετ' αὐτῆς δὲ καὶ ὁ νεανίας. Ἀντὶ δὲ νὰ ὑπάγῃ αὖθις ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους αὐτὸς ἠκολούθησεν ἤδη τὴν Ναθαλίαν, ἥτις ἐστρέφετο καὶ ἔβλεπεν αὐτόν.

Παραδόξον! οἱ ἐρασταὶ οὐδέποτε ἀρκοῦνται παρατηροῦντες ἀλλήλους, ὡς ὁ ἀπληστος, ὅστις δὲν κορέννεται χρυσοῦ.

Παρὰ τὸν πυλῶνα τοῦ βογιαρικοῦ οἴκου, ἡ Ναθαλία διὰ τελευταίαν φορὰν παρετήρησε τὸν νεανίαν καὶ μὲ τρυφερὸν βλέμμα εἶπεν αὐτῷ:

— Ὑγιαίνε, προσφιλὲς ἄγνωστε.

Ἡ θυρὶς ἐκλείσθη καὶ ἡ Ναθαλία ἤκουσεν, ὅτι ὁ νεανίας ἐστέναζε—τουλάχιστον αὐτῇ ἢ ἰδίᾳ ἐστέναξεν.

Ἡ γραῖα τροφὸς τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆρξε προσεκτικωτέρα, καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ οὔτε λέξιν ἀκόμη παρὰ τῆς Ναθαλίας, ἤρξατο διηγουμένη περὶ τοῦ ἀγνώστου, ὅστις συνώδευσε αὐτὰς ἐκ τοῦ ναοῦ. Ἐπῆνε αὐτὸν μετὰ ζήλου πολλοῦ· ἔλεγε, ὅτι ὁμοιάζει τοῦ μακαρίτου υἱοῦ τῆς· δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς σημαντικότητος τοῦ γένους του καὶ ἐπεπόθει διὰ τὴν δέσποινάν τῆς τοιοῦτόν τινα σύζυγον.

Ἡ Ναθαλία ἔχαιρεν, ἠρρυθρία, διελογί-

ζετο, ἀπεκρίνετο: «Ναί! ὄχι!» ἠγνῶει δὲ καὶ αὐτῇ τί ἔλεγε.

Τὴν τρίτην, τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἐπορεύοντο αὖθις εἰς τὸν ναόν· ἔβλεπον ὅν τινα ἐπόθουν νὰ ἰδῶσιν, ἐπέστρεφον εἰς τὸν οἶκόν των, καὶ παρὰ τὸν πυλῶνα ἔλεγον διὰ τρυφερᾶς φωνῆς: Χαῖρε!

Ἄλλ' ἡ καρδία τῆς παρθένου εἶνε παράδοξος—πᾶν ὅ,τι εὐαρεστεῖ αὐτὴν σήμερον, αὐριον τὴν δυσαρεστεῖ—ἀτελεύτητοί εἰσιν αἱ ἐπιθυμίαι των.

Τοιοτοτρόπως καὶ ἡ Ναθαλία, δὲν ἐξηκεῖτο, διότι ἔβλεπε τὸν ὠραῖον ἄγνωστον καὶ τὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἐνυπάρχουσαν τρυφερότητα ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του, νὰ εὐρεθῆ πλησίον τῆς καρδίας του.

Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐκρίζωσῃ τις τοιαύτας ἐπιθυμίας εἶνε δύσκολον· καὶ ὅταν αὐταὶ δὲν ἐκπληρῶνται, ἡ κόρη θλίβεται.

Ἡ Ναθαλία ἤρξατο αὖθις κλαίουσα. Ὡ τύχη, τύχη! ἄρα δὲν θὰ λυπηθῆς; θὰ θελήσῃς νὰ σεθεώσωιν ἐκ τῶν δακρῶν οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς;

Ἰδωμεν.

Ἐπεσοὶ συνέχεια.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πλοῦνται τὰ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρὰ Ἀνωκέττα», ὑπὸ Γ. Ρ' μ'α, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονεῖως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐσθ. - Δέ - Μοντεπέν, ἄρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου» λ.π. 50 [60]

«Ὑγιαίνη», Παύλου Μαντεγάτζα, μετάφρασις Ν. Ἀξελου, ἱατροῦ..... Δρ. 4 [4,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς, Νικολάου Σαράντη (μαγεῖρου)..... Δρ. 4 [4,30]

«Οἱ Μελόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐσθ. Μαριμ, σφεραῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 2,20 [2,40]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο: Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξενοῦ. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προεστῆθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητᾶρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξενοῦ, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἀλέων Ἀλώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλλισθ Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἄλκυα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,60 [2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή»..... λ.π. 60 [70]

«Ἐρως καὶ Σα», Ἀθηναϊκὰ Εἰκόνας ὑπὸ Αἰσώπου..... δρ. 1 [1,40]